

som ikke forekommer ham at ramme Sømmet paa Hovedet. I Lovforslagets § 65 hedder det saaledes, at der under Afvejelsen af Erstatningspligten ved skadegørende Handlinger af et Barn bl. a. skal tages Hensyn til Barnets Sindstilstand, og i Bemærkningerne fortolkes dette saaledes, at „ved Barnets Sindstilstand tænkes der særlig paa dets Alder og Modenhed“, og at det tillige omfatter Spørgsmaalet, om den skadegørende Handling er forsætlig eller blot uagtsom. Her vil Opponenten sikkert hævde, at sligt ikke ligger i Ordet „Sindstilstand“. Alder og Modenhed vil man benævne „dets Udviklingsstrin“, og ved Barnets „Sindstilstand“ vil man ikke saa meget forstaa Modsætningen mellem Forsætlighed og Uagtsomhed som f. Eks. Modsætningen mellem en Hidsighed, der ikke ved, hvad den gør, og en Koldblodighed, der er sig fuldt bevidst.

I § 2 tales der om at være „mindre skikket til at varetage sine Anliggender“ — „mindre“ end hvad? Hvor er Grænsen?

I § 21 hedder det, at „Forældremyndigheden over Ægtebørn tilkommer Forældrene i Forening“, og Bemærkningerne meddeler, at Paragraffen er taget fra Ægteskabslovforslaget, kun at der dér i Stedet for „Ægtefæller“ staar „Forældre“, i Stedet for „de fælles Børn“ „Ægtebørn“, og denne Ændring er kun en sproglig Rettelse, siges der. Dette er dog maaske tvivlsomt. Ordet „Ægtebørn“ rækker jo videre end „Fællesbørn“, og „Forældre“ rækker videre end „Ægtefæller“. Det er derfor en ikke blot sproglig Ændring.

Der er et andet Sted, hvor Ordene heller ikke uden videre kan tages efter deres Ordlyd. Ifølge Lovforslagets Tankegang er der for Personer under 21 Aar to Slags Umyndighed, en, der varer til det fyldte 18de Aar, og en, der omfatter de 3 følgende Aar, og som i meget ligner den nuværende Ordning med dens personlige Myndighed; endelig er der en Umyndiggørelse for voksne under særlige Forhold, og den kan indtræde fra 18 Aars Alderen. Alt det maa man vide for ikke, som det vistnok er hændt Opponenten, at snuble over den Mærkelighed, at man ifølge Lovforslagets § 1 uden Begrænsning siges at være umyndig, naar man er under 21 Aar, og alligevel i sit 18de Aar paa ny kan umyndiggøres, om end under andre Former og under særlige Forhold. Overraskelsen vilde blive mindre og vilde hurtigere lægge sig, hvis der i § 1 ved en Henvisning pegedes paa de Bestemmelser, der gør § 3 mulig og naturlig. En Smule utydeligt er det vistnok ogsaa, naar det i § 30 hedder, at „Aftale om Overførelse af Forældremyndighed kan se-

nere paa Begæring tilsidesættes af Overøvrigheden“ — paa Begæring af hvem? Af enhver som helst, der tror at have en begrundet Mening om Tingen?

Hvad Lovforslagets Indhold angaar, vil Opponenten formentlig anerkende den Dygtighed, hvormed Sagen er gennemarbejdet og det hele bragt i System. Hvor saa sagkyndige Mænd som i dette Tilfælde har overvejet alle Spørgsmaal, vil der neppe være meget at optage til fornyet Drøftelse. Lovaffatterne har stadig været omhyggelige for, at Lovens Bestemmelser kan være anvendelige i Livet. Mod den for Tiden i dansk Ret gældende Regel om de unges Erstatningsansvar indvendes der saaledes i Bemærkningerne, at den maa anses for at være for stiv, Nutidens Retsliv synes at have Brug for en mere smidig og elastisk Regel. Til Tider kan en saadan Elasticitet muligvis gøre det noget vanskeligere at se, hvad den egentlige Mening med Bestemmelsen er, saa at Loven paa saadanne Punkter neppe vil kunne anvendes med Sikkerhed for at træffe det rette uden en, helst af selve Lovgivningsmagten godkendt, autentisk Fortolkning, hvortil jævnlig Bemærkningerne til Lovforslaget vil kunne bruges.

Det afgørende nye, Myndighedsalderens Nedsættelse fra 25 Aar til 21 Aar er let fatteligt nok; Forholdenes Ordning mellem 18 og 21 Aars Alderen er maaske noget mere sammensat. Mod de 21 Aar kan der i vore Dage neppe længer gøres væsentlige Indvendinger. I gamle Dage var man jo endda i mange Forhold tidligere paa Færde end i Nutiden. Griffenfeldt blev Student, da han var 12 Aar, Ewald, da han var 15 Aar, Kristian den Andens Dronning Elisabeth var 14 Aar, da deres Bryllup fejredes, Forretningsfolk slog jævnlig ind paa selvstændig Virksomhed i 18—19 Aars Alderen. Jeg husker et Medlem af Højesteret, der var indtraadt i Stillingen 22 Aar gammel, og det var han sikkert ikke ene om. Vi har endnu en Mindelse om den tidlige Overtagelse af betydningsfulde Hverv i Bestemmelsen om, at Kronprinsen bliver Medlem af Statsraadet, naar han fylder 18 Aar og fra det Øjeblik til sine Tider kan være Landets Regent. Frederik den Sjette var jo endogsaa i en flere Aar yngre Alder Kronprinsregent, og disse Aar betegner vel netop Højdepunktet i hans Regentliv. Der er sikkert ingen Anledning til at tro, at dansk Ungdom nu til Dags skulde staa længere tilbage end andre Landes, som lever under væsentlig samme Civilisation; og i andre Lande er Myndighedsalderen jo gennem-